

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce: **Mgr. P. N.**
se sídlem S. 3, P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MSP-352/2024-OSV-OSV/2 ze dne 30. 4. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 1. 7. 2024 domáhal přezkumu a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2024, č. j. MSP352/2024-OSV-OSV/2 (dále jen „žalobou napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Okresního soudu v Písku ze dne 27. 3. 2024, č. j. 24 Si 30/2024-5 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Okresní soud v Písku prvostupňovým rozhodnutím rozhodl dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona, a odmítl žádost žalobce o poskytnutí informace, v rozsahu bodu 4) žádosti.
2. Soud ze správního spisu zjistil následující podstatný skutkový stav:
3. Žalobce dne 19. 3. 2024 podal žádost o poskytnutí informace ve znění: *„žádám o poskytnutí následujících informací, když prosím o: 1) Dle jakého postupu a dle jakého rozvrhu práce byla senátu 10 C (soudkyně Mgr. Andrea Větrovská) přiřazena věc vedená u shora uvedeného soudu pod sp. zn. 10 C 146/2020. 2) Zaslání všech usnesení, kterými Mgr. Andrea Větrovská v letech 2018-2023 vyslovila místní nepříslušnost soudu. 3) Zaslání 20 posledních rozsudků, které vydala soudkyně Mgr. Andrea Větrovská. 4) Sdělení, na základě, čeho Okresní soud v Písku shledal svou místní příslušnost ve věci sp. zn. 10 C 146/2020 a ve věci sp. zn. 4 C 70/2022.“*
4. Okresní soud v Písku odmítl žádost žalobce v rozsahu bodu 4) žádosti, tedy odmítl poskytnout informaci, na základě čeho Okresní soud v Písku shledal svou místní příslušnost ve věci sp. zn. 10 C 146/2020 a ve věci sp. zn. 4 C 70/2022. Okresní soud v Písku (dále také jen „povinný subjekt“) v odůvodnění uvedl, že žalobce se vůči němu domáhá bližšího odůvodnění myšlenkového a rozhodovacího postupu ve věci rozhodujících soudců, a to ve vztahu k posouzení dílčí procesní otázky. Poskytnutí takové informace je však dle povinného subjektu v režimu informačního zákona z povahy věci vyloučeno. Uvedl, že účelem § 2 odst. 4 informačního zákona je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádosti podle informačního zákona povinny zaujímat stanoviska v konkrétní věci, dále vysvětlovat výstupy ze své činnosti, provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace, jimiž nedisponují a nejsou povinny disponovat. Uvedenému odpovídá neexistence povinnosti povinného subjektu, jakkoliv blíže a podrobněji vysvětlovat či odůvodňovat závěry, tvrzení, stanoviska či jednotlivá rozhodnutí. Povinný subjekt shrnul, že v režimu informačního zákona se žalobce nemůže domáhat dovysvětlení toho, proč soudní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. Takovou žádost je namíste odmítnout podle § 2 odst. 4 informačního zákona.
5. Proti rozhodnutí povinného subjektu podal žalobce odvolání. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že se ztotožnil s právním názorem povinného subjektu, dle něhož se dle § 2 odst. 4 informačního zákona povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Pod pojem „názor“ je přitom dle žalovaného třeba podřadit rovněž výklad jednotlivých ustanovení právních předpisů či právních předpisů jako celku, jakož i poskytování právních stanovisek ke konkrétní věci nebo poskytování právního poradenství. Žalovaný uvedl, že z dikce uvedeného ustanovení nevyplývá, že by orgán prvního stupně měl v rámci svých kompetencí oprávnění k

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

podávání výkladu právních předpisů, či k vydávání právních stanovisek k jednotlivým kauzám. Žalovaný rovněž uvedl, že shledává správným tvrzení povinného subjektu, že právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům soudních orgánů. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, ve kterém je uvedeno, že právo na informace zahrnuje pouze poskytování informací, nikoli jejich interpretace či hodnocení ze strany povinných subjektů. Pro úplnost žalovaný dodal, že komentářová literatura dovozuje, že podobné žádosti jsou často podávány jako vyjádření nespokojenosti s jinou aktivitou povinného subjektu. Přičemž ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je třeba vykládat podle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby na ně žadatelé v režimu informačního zákona podávali žádosti o zaujetí stanoviska či hodnocení jednotlivých kauz.

II.

Žaloba, vyjádření žalovaného

6. Žalobce nesouhlasil s žalobou napadeným rozhodnutím, uvedl, že žalovaný se nevypořádal se všemi jeho argumenty. Žalobce poukázal na to, že žalovaný přejal formulaci žádosti o informace od povinného subjektu nikoli ze samotného textu žádosti. Zdůraznil, že nežádal o informaci, z čeho soud dovodil svou místní nepříslušnost, ale chtěl vědět, z čeho soud dovodil svou místní příslušnost. Žalobce se proto domníval, že jeho žádost byla povinným orgánem úmyslně zkreslena a žalovaný pouze formalisticky přejal tvrzení povinného subjektu, aniž by zjistil skutečný obsah žádosti.
7. Dále žalobce nesouhlasil s aplikací § 2 odst. 4 informačního zákona na žalobcovu žádost. Žalobce nesouhlasil s tím, že informace o místní příslušnosti soudu je názor, budoucí rozhodnutí či vytváření nových informací. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70, ve kterém je uvedeno: „*Nejvyšší správní soud je toho názoru, že vyluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem formálně přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič (k tomu srov. § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahující definici informace.*“ Dle žalobce informace, na základě „čeho“ dovodil povinný subjekt svou místní příslušnost, je informací, která musela být povinnému subjektu známa již v době zahájení soudního sporu. Povinný orgán v tomto případě logicky musel shledat svou místní příslušnost, jinak by nemohl daný spor rozhodnout. Dle žalobce se ani nejedná o výklad ustanovení zákona, když procesní pravidla jsou předem definována, nýbrž o pouhou aplikaci zákona na daný případ. Dle žalobce žalovaný neodůvodnil, v čem spatřuje nutnost aplikace § 2 odst. 4 informačního zákona na daný případ.
8. Dále žalobce uvedl, že je třeba vyhýbat se restriktivní interpretaci ustanovení, která by mohla omezit žalobcovo právo na informace. Poukázal v této souvislosti na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3930/14 ze dne 16. 6. 2015: „*Právo na informace není právem absolutním. Povinné subjekty tedy nemají povinnost poskytnout všechny informace. Poskytnutí může být odepřeno s ohledem na zájmy zakotvené v čl. 17 odst. 4 Listiny [nálezy sp. zn. I. ÚS 1885/09 ze dne 5. 5. 2010 (N 103/57 SbNU 335)]. Toto odepření musí být nezbytné v demokratické společnosti, tedy zejména přiměřené sledovanému zájmu [viz např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 2/10 ze dne 30. 3. 2010 (N 68/56 SbNU 761; 123/2010 Sb.), body 31 a následující; či*

nález sp. zn. I. ÚS 517/10 ze dne 15. 11. 2010 (N 223/59 SbNU 217), body 56 a následující]. Nicméně tam, kde není naplněn žádný relevantní zájem na odepření informace, poskytnutí informace odmítnout nelze.“ Uvedl, že nezná žádný relevantní zájem, proč by mu mělo být odepřeno poskytnutí informace. Přičemž ani rozhodnutí povinného subjektu ani rozhodnutí žalovaného žádný z takových zájmů neuvádí. Informace o tom, proč soud rozhodl o své místní příslušnosti, nespadá ani do jedné z vymezených kategorií.

9. Žalobce rovněž nesouhlasil s odmítnutím jeho žádosti s tím, že se jedná o informaci o rozhodovací činnosti soudu. V této souvislosti citoval z rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 144/2005: *„Omezení práva na informace o rozhodovací činnosti soudů tak není v principu založeno na odmítnutí přístupu veřejnosti k jakýmkoliv informacím o rozhodovací činnosti soudu, ale je limitováno požadavkem nezasahovat do vlastní rozhodovací činnosti soudu v průběhu procesu, a to v zájmu objektivit a nestrannosti posouzení každé věci, a dále je limitováno nezbytnými opatřeními pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, resp. nezbytnými opatřeními v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací.“* Žalobce uvedl, že si není vědom, že by jím požadovaná informace mohla ohrozit výše uvedené zájmy. Uvedl, že informace se týká již pravomocně skončeného soudního sporu, tudíž není možné, aby poskytnutá informace zasáhla do samotného soudního procesu. Žalobce namítal, že požadovaná informace nespadá pod pojem rozhodovací praxe soudu, a že pojem rozhodovací praxe soudu byl interpretován příliš extenzivně. Žalobce doplnil, že pokud jakýkoliv orgán shledá svou místní a věcnou příslušnost, není to jeho rozhodovací činností, ale v zásadě administrativní agendou, kterou musí umět orgán kdykoliv vysvětlit.
10. Závěrem žalobce v žalobě uvedl, že svou žádostí o informace chtěl vykonávat kontrolu nad soudní mocí. Pokud Okresní soud v Písku začal opakovaně rozhodovat spory, které zjevně mají být rozhodovány dle místní příslušnosti u Obvodního soudu pro Prahu 1, je dotaz na administrativní postup soudu zcela v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, když povinný orgán musí umět vysvětlit, proč shledává svou místní příslušnost tam, kde není, respektive jak daný soud došel k tomu, že je příslušný spor rozhodovat.
11. Žalobce se domáhal, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí, prvostupňové rozhodnutí a uložil Okresnímu soudu v Písku, aby informaci poskytl.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 8. 2024 zcela odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
13. V podání ze dne 3. 9. 2024 žalobce dodal, že může akceptovat závěr, že někdy je otázka příslušnosti skutečně věcí názoru, když soudní praxe takové spory zná. Dle žalobce se nicméně jedná o informaci veřejně dostupnou. Žalobce měl za to, že pokud jakýkoliv orgán vydá rozhodnutí, tak musel předně zaujmout názor ke své pravomoci. A pokud tento názor není obsažen v daném rozhodnutí, musí tato informace existovat v jiné formě a musí být sdělena. Dle žalobce závěr orgánů, že nebudou muset nijak zdůvodňovat a sdělovat informaci, pokud jejich názor je učiněný jen v mysli a není nikde zachycený je proti smyslu celého zákona a ústavního práva žalobce na informace.

III.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

Právní posouzení věci

14. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
16. Žaloba není důvodná.
17. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona *„povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“*
19. Podle § 3 odst. 3 informačního zákona *„informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.“*
20. Podle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona *„povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.“*
21. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona *„pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.“*
22. Soud se nejdříve vyjádří k námitce žalobce ohledně aplikace ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona na žalobcovu žádost. Žalobce nesouhlasil s tím, že informace o místní příslušnosti soudu je názor, budoucí rozhodnutí či vytváření nových informací. Dle žalobce informace, na základě „čeho“ dovedl povinný subjekt svou místní příslušnost, je informací, která musela být povinnému subjektu známa již v době zahájení soudního sporu. Dle žalobce povinný orgán v tomto případě logicky musel shledat svou místní příslušnost, jinak by nemohl daný spor rozhodnout. Soud připomíná, že povinný subjekt v odůvodnění odmítnutí žádosti žalobce uvedl, že nemá povinnost vysvětlovat výstupy ze své činnosti, provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace, jimiž nedisponuje a není povinen disponovat. Povinný subjekt shrnul, že v režimu informačního zákona se žalobce nemůže domáhat dovysvětlení toho, proč soudní orgán rozhodl tak, jak rozhodl.
23. Soud se ztotožňuje s názorem povinného subjektu, že účelem § 2 odst. 4 informačního zákona je bránit povinné subjekty před tím, aby byly na základě žádosti podle informačního zákona povinny zaujímat stanoviska v konkrétní věci, vysvětlovat výstupy ze své činnosti, provádět právní výklady, vytvářet či obstarávat nové informace. Žalobce příhodně poukázal na komentář k § 2 odst. 4 informačního zákona (Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 1256 s., bod 24.) dle kterého: *„Podobně jako v případě vytváření nových informací nemá povinný subjekt ani povinnost sdělovat žadatelům své názory na konkrétní záležitosti. I zde je ovšem nutné rozlišovat dvě situace – na jedné straně žádost o sdělení názoru*

na určitou záležitost, který povinný subjekt má dle požadavku teprve zaujmout, a na straně druhé žádost o poskytnutí informace o názoru (stanovisku), které povinný subjekt jako svůj názor již zaujal (resp. podle tvrzení žadatele tak učinil) a ve smyslu § 3 odst. 3 zaznamenal. Pouze v prvním případě se totiž bude jednat o situaci předvídanou § 2 odst. 4, zatímco v případě druhém bude žádost směřovat k poskytnutí již existující a tedy obecně vydatelné informace (srov. vymezení informace podle § 3 odst. 3). Jestliže se žadatel domáhá stanoviska, které již bylo (dle tvrzení žadatele) zaujato, a pokud povinný subjekt toto stanovisko skutečně zaujal a zaznamenal (např. v usnesení zastupitelstva), pak přestože se jedná o jeho názor na určitou záležitost, nebude možné uplatnit § 2 odst. 4 a zaujaté stanovisko bude třeba poskytnout (sdělením jeho obsahu, poskytnutím kopie apod.)“ (pozn. podtržení provedeno soudem). Soud přisvědčuje i závěru žalobce, že povinný orgán, resp. rozhodující soudce logicky musel shledat, že je příslušný ve věci rozhodnout, tj. mimo jiné, že je rovněž nadán i místní příslušností k rozhodnutí. Žalobce se ovšem mylí, pokud se domnívá, že se jedná o informaci existující, jež byla zaznamenána ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona. Soud konstatuje, že z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost soudce, aby odůvodňoval, proč shledal ve věci svou místní příslušnost. Pouze pokud soudce shledá svou (resp. soudu) místní nepříslušnost je povinen o tomto svém rozhodnutí vydat usnesení, ve kterém závěr o místní nepříslušnosti řádně odůvodní. V nyní posuzovaném případě byla dotčená soudní řízení vedena před okresním soudem pod sp. zn. 10 C 146/2020 a 4 C 70/2022, tj. jednalo se tak o tzv. civilní řízení, na která se vztahuje procesní norma - zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Dle § 105 odst. 2 o. s. ř. je stanoveno: „Vysloví-li soud, že není příslušný, postoupí věc po právní moci tohoto usnesení příslušnému soudu nebo ji za podmínek § 11 odst. 3 předloží Nejvyššímu soudu.“ Oproti tomu závěr soudce o tom, že je místně příslušný nikde zaznamenán být nemusí, toliko se promítne ve vydaném rozhodnutí ve věci samé. Jak vyplývá z komentářové literatury i z judikatury Nejvyššího správního soudu ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je úzce spjato s definicí informace v § 3 odst. 3 informačního zákona, tj. že jde o obsah již zaznamenaný na nosiči (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70: „Nejvyšší správní soud je toho názoru, že vyluka z práva na informace obsažená v § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se týká pouze těch názorů povinného subjektu, které dosud nebyly formálně zaujaty. Slovem formálně přitom není myšlen žádný formalizovaný postup utváření názoru uvnitř povinného subjektu, nýbrž zachycení názoru (tedy informace) na jakýkoliv nosič (k tomu srov. § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím obsahující definici informace.“).

24. Soud shrnuje, že povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem, když odmítl poskytnutí informace podle § 2 odst. 4 informačního zákona. Soud pro úplnost dodává, že z žádného právního předpisu nevyplývá povinnost povinného subjektu disponovat informací zaznamenanou na nosiči, která by obsahovala myšlenkový pochod soudce zachycující jeho posouzení shledání místní příslušnosti ve věci, kterou rozhoduje. Námitku žalobce ohledně aplikace § 2 odst. 4 informačního zákona tak soud shledal nedůvodnou.
25. V dalším žalobním bodě žalobce nesouhlasil s tím, že se jedná o informaci o rozhodovací činnosti soudu. Namítal, že pojem rozhodovací činnost soudu byl interpretován příliš extenzivně. Žalobce uvedl, že pokud jakýkoliv orgán shledá svou místní a věcnou příslušnost, není to jeho rozhodovací činností, ale v zásadě administrativní agendou, kterou musí umět orgán kdykoliv vysvětlit.

26. Soud konstatuje, že povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí sice odkázal na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, svou argumentaci primárně vztahoval k § 2 odst. 4 informačního zákona, kdy v odůvodnění uvedl: *„Uvedenému závěru odpovídá neexistence povinnosti povinného subjektu jakkoliv blíže a podrobněji vysvětlovat či odůvodňovat závěry, tvrzení, stanoviska či jednotlivá rozhodnutí. Právo na přístup k informacím neslouží jako specifická forma opravného prostředku proti rozhodnutím či postupům soudních orgánů. V režimu zákona o svobodném přístupu k informacím se nemůže žadatel domáhat dovysvětlení toho, proč soudní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. Takovou žádost je namísto odmítnout podle § 2 odst. 4 zákona, což také povinný subjekt v daném případě činí.“* Soud tak má za to, že povinný subjekt žádost žalobce odmítl v první řadě z důvodu, že se jednalo o informaci, která dosud nevznikla, ve smyslu nebyla zaznamenána na nosiči. Jak soud uvedl výše, jednalo se o odmítnutí žádosti v souladu se zákonem i judikaturou správních soudů (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č.j. 10 As 117/2014-64: *„Podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Krajský soud správně vyšel z judikatury NSS k tomuto ustanovení, zejména z rozsudků ze dne 17. 6. 2010, č.j. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, ve věci „Oživení, o. s.“, a ze dne 19. 10. 2011, č.j. 1 As 107/2011-70, č. 2493/2012 Sb. NSS. Ust. § 2 odst. 4 brání povinný subjekt před tím, aby se na něj žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci, provedení právního výkladu správním orgánem vydaného rozhodnutí apod. Uvedené samozřejmě neznamena, že by správní orgán nemohl vysvětlit adresátovi rozhodnutí, co rozhodnutí znamená, vysvětlit mu srozumitelně jeho důvody apod. To se však již neděje v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, ale v souladu s principy dobré správy a v souladu s tím, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu).“*
27. S ohledem na to, že povinný subjekt poukázal i na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona a žalobce v návaznosti na to namítal, že se nejedná o rozhodovací činnost soudu, vyjádří se soud pro úplnost i k aplikaci tohoto ustanovení na nyní posuzovanou věc. Ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona se netýká vytváření nových informací (které dosud nevznikly, či nebyly zaznamenány na nosiči), ale informací existujících týkajících se rozhodovací činnosti soudů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 8 As 50/2008-75, publ. pod č. 1880/2009 Sb. NSS (pozn. soudu tento rozsudek byl sice posléze zrušen nálezelem Ústavního soudu ze dne 5. 5. 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09 [N 103/57 SbNU 335], níže citovaná pasáž však nebyla zrušovacími důvody dotčena) je za rozhodovací činnost soudů ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím *„třeba považovat nejen postup soudů v řízení a jejich úkony směřující ke zjištění skutkového stavu věci a k jeho právnímu posouzení, ale i vlastní rozhodování soudů, resp. rozhodnutí ve věci samé“*. Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací proces v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí. V případě informace o místní příslušnosti soudu se jedná o posouzení procesní otázky (postup soudů v řízení), dle názoru soudu se tedy jedná o rozhodovací činnost soudu. Soud konstatuje, že pokud se žalobce domníval, že požadovaná informace musí v nějaké formě existovat, např. ve formě jakéhosi podkladu k rozhodnutí či administrativního pokynu (úředního záznamu), tak i takováto informace by byla z poskytnutí v režimu informačního zákona vyloučena na základě § 11 odst. 4 písm. b) zákona. Smyslem omezení práva na informace dle § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona je chránit nezávislost a nestrannost soudní moci. Soudy jsou zvláštními orgány

státu, jejichž ústavně garantovanou vlastností má být též jejich nezávislost a nestrannost. Soud má za to, že vůle zákonodárce je v tomto ohledu zřejmá, a jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nejsou oprávněny žadatelům poskytnout.

28. Co se týče poukazu žalobce na rozsudek zdejšího soudu pod sp. zn. 10 Ca 144/2005 ze dne 23. 2. 2007, ve kterém je uvedeno: „*Omezení práva na informace o rozhodovací činnosti soudů tak není v principu založeno na odmítnutí přístupu veřejnosti k jakýmkoliv informacím o rozhodovací činnosti soudu, ale je limitováno požadavkem nezasahovat do vlastní rozhodovací činnosti soudu v průběhu procesu, a to v zájmu objektivitu a nestrannosti posouzení každé věci, a dále je limitováno nezbytnými opatřeními pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, resp. nezbytnými opatřeními v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací.*“, soud konstatuje, že tento rozsudek se týkal odmítnutí poskytnout informaci v podobě anonymizovaného písemného vyhotovení rozsudku. V nyní posuzované věci se ovšem nejedná o odmítnutí poskytnout rozsudek, a ani usnesení či jiné formy soudního rozhodnutí (např. platební rozkaz). Soud poznamenává, že povinný subjekt k žádosti žalobce poskytl usnesení, kterými byla vyslovena místní nepřislušnost, jakož i rozsudky, jež si žalobce vyžádal. Tedy informace o místní nepřislušnosti, jež se promítla do usnesení (tj. rozhodnutí), byla žalobci k jeho žádosti poskytnuta. Odmítnutí poskytnout informaci se týkalo pouze informace, na základě jakého myšlenkového pochodu povinný subjekt shledal svou místní příslušnost, přičemž k odmítnutí došlo na základě § 2 odst. 4 informačního zákona.
29. Jak soud uvedl výše v bodě 24. rozsudku, ze žádného právního předpisu nevyplývá povinnost soudu, resp. soudce, disponovat zaznamenanou informací, z níž by vyplývaly důvody, proč shledal svou místní příslušnost k rozhodnutí ve věci. K argumentaci žalobce, že závěr orgánů, že nemusí sdělovat názor učiněný jen v mysli, je zcela proti smyslu informačního zákona a ústavního práva žalobce na informace soud dodává, že na názor či závěr učiněný jen v mysli dopadá právě ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, jak vyplývá z žalobcem odkazované komentářové literatury a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2011, č. j. 1 As 107/2011-70. Jak soud podrobně rozvedl v bodě 23. rozsudku, na názor, který není zaznamenán čili existuje pouze v mysli, se uplatní výjimka z povinnosti poskytnout informaci na základě § 2 odst. 4 informačního zákona. Soud tedy neshledal, že by bylo žalobci nezákonně odmítnuto poskytnutí informace, ani že by došlo ke zkrácení práva žalobce na informace garantovaného čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

IV.

Závěr, náklady řízení

30. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výroky o nákladech řízení pod body II., III. rozhodnutí jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. únor 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu